

Мавроди. — И добре дръжъ вжжето, пущай отведнажъ!

Да се пуща отведнажъ, значеше да се пусне само единия край на вжжето, което държеше ловецътъ. Тогава то се изхлуваше леко изъ халката отъ герданя на хрътката и тя, още отъ първия мигъ, можеше да се спусне следъ заяка.

— Малка работа е, — обясняваше Мавроди, — а човѣкъ понѣкога се сбърква...

Но никакъвъ заякъ не излизаше предъ ловцитѣ. Мъртвило и тишина царѣше наоколо. Нѣкъде изподъ снѣга се чернѣеше, каточе покрита съ глечъ, лъскава замръзнала земя, нѣкъде се виждаше суха трева, стегната между снѣга. Нѣмаше жива душа въ това голо, замръзнало поле. Не прехвъркваше дори дребно птиче. А по снѣга имаше дири — на яребици, на зайци, на вълци.

— Хай да се не видѣше макаръ! — викаше Мавроди. — Де сж тия зайци? — После, като се обръщаше къмъ страната, гдето бѣше Юсупъ съ хръткитѣ си, той му викаше: — Готовъ бжди, Юсупъ! Дръжъ вжжето добре! Пущай отведнажъ!

На едно мѣсто десетина дропли, които досега не бѣха забелязали — тѣ сж сиво-бѣли, като снѣга — размахаха тежко крилата си и хврѣкнаха. И пакъ се възцари предишното мъртвило.